

Kedves Olvasóim!

Először is engedjétek meg, hogy mindenkinek áldott Húsvéti ünnepet kívánjak! Sonkával és kolbásszal megrakott asztalt, s természetesen bízom benne, hogy ti nem vagytok olyan szörnyen zsugoriak, mint az én gazdám, aki sas módjára köröz a sonka körül a konyhában, hogy nehogy elveszen egy-két kutyaszájban! Áh, ti biztosan sokkal vajszívűbbek vagytok, s nem sajnáltok a kutyátoktól egy kis finom falatot. Az én gazdim e tekintetben sajnos szörnyen undok módon viselkedik, de ezt már megszokhattuk tőle.

A locsolásról sem feledkezzenek meg férfi olvasóim, én is teszek arról, hogy Bodza, de még a gazdim sem ússza meg a vizes napot amennyire lehetőségeim engedik ugye, de erre leginkább tudjátok, mikor van esély? Nyáron, amikor felállítja itthon a medencénket, belemegyek, s mikor kijövök, beosonok a házba, s mindet jól rárázom hadd frissüljön fel ő is. Áh, amilyen lehetetlenül tud viselkedni, ahelyett, hogy megköszönné, csak mondja a magáét, hogy kinn fürödjek az udvaron, s tiszta víz az egész ház, s takarítania bezzeg neki kell stb...

Mondom, hogy nem egyszerű vele az élet! Tudjátok gazdám 3 kutyája közül én szeretem a legjobban a vizet. Bogi utálta, furcsa nem, egy labrador-golden keveréktől? Bodza meg amilyen kisasszonynak hiszi magát, „csak a lábam mártom bele!” ennyi neki a víz, na de majd hátha megjön a magához való esze.

Én imádtam mindig úszni, s a tengerhez soha nem jutottam el mégsem. Bogi bezzeg volt kétszer is, erről majd később még szó fog esni, de én tavakban voltam itthon, meg a Dunánál, meg a Balatonnál. Jaj, azt nagyon szerettem, hatalmasat úsztam!

Gazdim jelenlegi munkahelyén dolgoztunk már, mikor elmentünk a kollégákkal a Balatonra pár napra. Az volt ám a boldogság, nagyon sokat úsztam, akkor még az is ment, ma már annyira be tud gyulladni az izüлетem, hogy örülök, ha itthon úszom a boldogságban nem megy nekem már ekkora kirándulás.

Képzeljétek el, hogy gazdám hányszor átvert engem azzal, hogy eldobott egy követ a vízben, én meg ugrottam utána, s a kő meg sehol sem volt, ő meg élvezte, hogy mit művelt velem. Erre már szavak sincsenek ugye?

Itthon azt is szoktam csinálni, hogy belerakok egy-egy labdát az ivóvizembe, megmosom, majd kiveszem, s úgy játszom vele tovább, leginkább a házban ugye. Gazdám természetesen ebből is hatalmas ügyet szokott csinálni, hogy „Grafit tisztára összevizezed mindent!”

No, de most mondjátok meg őszintén ő is kimossa a ruháit, elmossa az edényeit, akkor én ne mossam meg a labdáimat, hogy azok tiszták legyenek? Áh, vannak dolgok, amiket nem lehet megmagyarázni neki annyira fafejű! Abból is ügyet szokott csinálni, amikor behozunk egy-egy számunkra nagyon kedves dolgot az udvarról. Megtetszik egy kisebb faág, vagy egy kő, vagy kedvünk szottyán diót ropogtatnunk a házban, s ha észreveszi, már kezdi is a litániát,

hogy ezekkel legyünk szívesek kinn játszani, hogy mekkora rumlit csinálunk, tiszta kosz itt minden!

Nagyon hamar megtalálja ezeket, valahogy mindig sikerül rálépnie egy dióhéjra, falevélre, fenyőtobozra stb. Bezzeg amikor az utolsó percben kapkodva száguldozik végig a házon, hogy kellene még ezt is meg azt is vinnie magával, hol vannak a dolgai, akkor bezzeg félóráig keresgéli a cuccait.

Úgy tud zsémbeskedni mintha Bogit hallanám! Az évek alatt szépen eltanulták egymástól.

No most elköszönök, legyen mindenkinek nagyon szép ünnepe! Játsszatok sokat négylábú társaitokkal ebben a pár napban!

Tisztelettel:
Majaligeti Grafit

